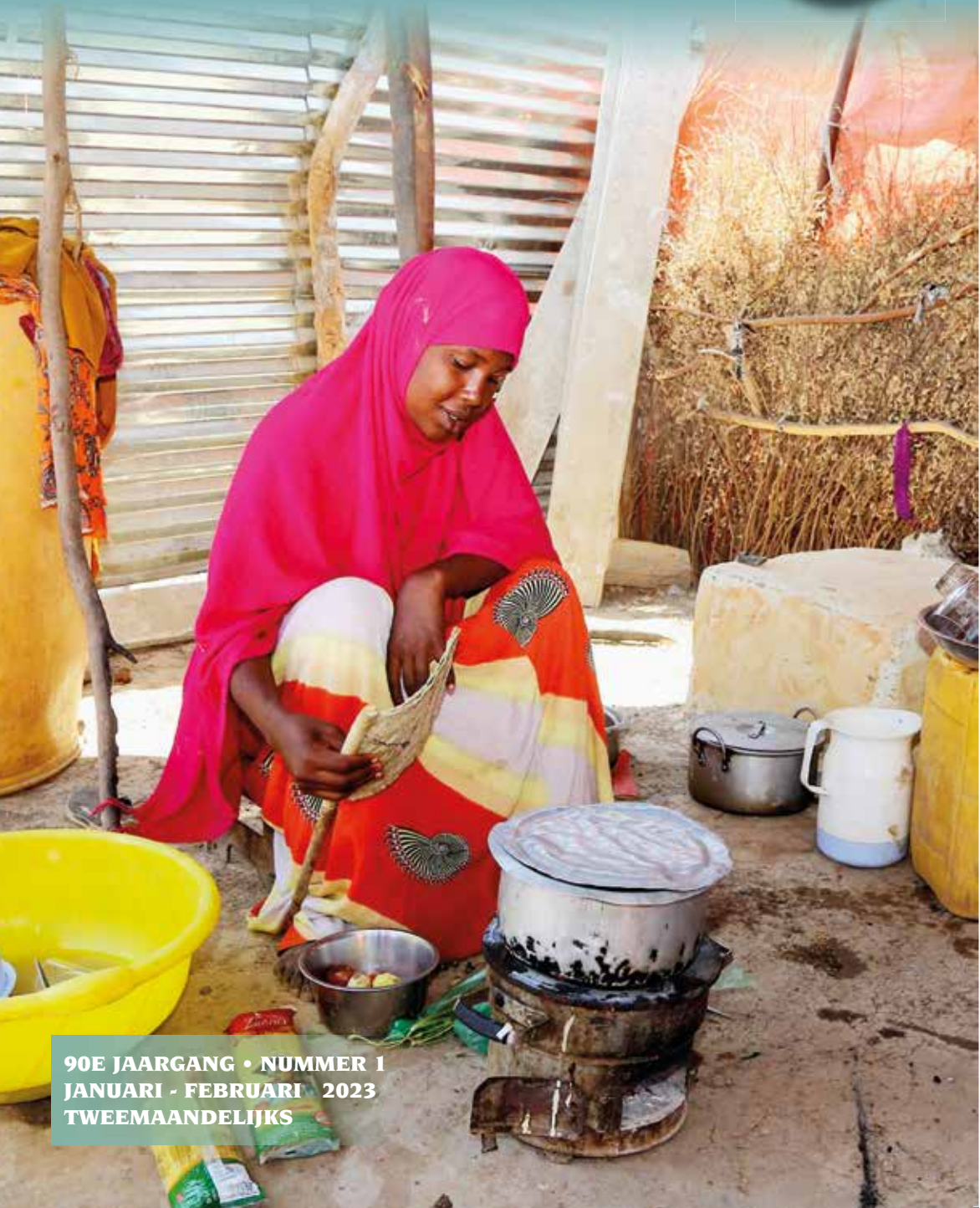

Echo uit Afrika en andere werelddelen

90E JAARGANG • NUMMER 1
JANUARI - FEBRUARI 2023
TWEEMAANDELIJKS

Echo uit Afrika en andere werelddelen is een tweemaandelijks missietijdschrift uitgegeven door de Missiezusters van St. Petrus Claver
Bouillonstraat 4 – 6211 LH Maastricht

Telefoon: 043 – 3212158
ING Bank: NL47 INGB 0001 0415 36

Abonnement € 10,-
Steunabonnement € 15,-

E.mail: info@stpetrusclaver.nl
Web-site: stpetrusclaver.nl

Voor België
Postrekening: BE33 0000 9608 3146
BIC: BPOTBEBIXXX

ANBI instelling

Pauselijke gebed intenties

Februari 2023:

Voor parochies Bidden wij dat parochies de verbondenheid centraal stellen en steeds meer gemeenschappen van geloof, broederlijkheid en gastvrijheid zullen zijn voor de meest behoeftigen.

Maart 2023:

Voor de slachtoffers van misbruik Bidden wij voor allen die lijden vanwege het kwaad dat hen door leden van de kerkelijke gemeenschap is aangedaan : dat zij in de Kerk zelf een concreet antwoord mogen vinden op hun pijn en lijden.

Twee van onze zusters uit Noord-India met een afbeelding van onze Stichteres op een kussen.

De engel van de kinderen

Zuster Louisa Dell'Orto.

Zuster Louisa Dell'Orto, Zuster van het Evangelie, missiezuster, is bij een aanslag vermoord in Haïti op 25 juni 2022. 'De engel van de kinderen', arme onder de armen, dacht nooit aan zichzelf maar gaf zich aan de kleinsten, de meest kwetsbaren en de zwaksten: de laatsten op aarde in wie zij Jezus zelf herkende. Ze verdedigde de rechtvaardigheid en de vrede voor de menselijke waardigheid van ons allen.

Onze zuster Louisa was één van de voorzichtige en 'verstandige maagden' (Mt. 25, 1-13) in staat om niet naar het geluid van wapens te luisteren maar naar deze blijde kreet: "Hier is de echtgenoot; ga hem tegemoet voor een ontmoeting vol leven voor de eeuwigheid." Dat is wat Monseigneur Luigi Stucchi benadrukte, emeritus hulpbisschop

van Milaan, in zijn homilie tijdens de uitvaart van Zuster Louisa, die plaatsvond op zaterdag 23 juli in haar geboorteplaats Lomagna (Lecco), waar zij vervolgens is begraven.

Terwijl hij de woorden van apostel Paulus citeerde: 'Wie scheidt ons van de liefde van Christus?', herinnerde de bisschop eraan dat "wij geroepen zijn levensgetuigen te zijn van ons hele leven! Met zuster Louisa, zoals zuster Louisa". Hij vervolgde: "Haar leven behoort ons nu des te meer toe door haar voorbeeldigheid, het is een leven dat tot alle volkeren spreekt, aan de hele mensheid. Het geschenk van haar leven spreekt met daden, genereert hoop en verspreidt liefdadigheid: het is een volwaardige missie."

"Zuster Louisa, Zuster van het Evangelie, behoort de herrezen Heer toe, levend en aanwezig, want ze hield van Hem, zoals iedereen met wie Jezus zich identificeert. In stilte en zonder wapens, dat het mooi is om zijn leven aan anderen te geven, want zo is het eeuwige leven, voor iedereen. Met Tertulianus, die bevestigde dat de martelaren het zaaigoed voor nieuwe christenen waren en zijn, kunnen we zeggen dat zuster Louisa het zaad is van het goede, de rechtvaardigheid, de broederschap en de vrede." "Het zijn niet de wapens die onze toekomst veilig stellen; net zo min als wapens rechtvaardigheid en vrede waarborgen", benadrukt de Bisschop.

"In tegenstelling zelfs; het zijn de mensen die 'binnenin' ontwapend zijn die een einde zullen maken aan geweld in al haar vormen. De rechtvaardigheid zit

De engel van de kinderen

niet in het wankele evenwicht van aanwezige machten, maar in de getuigenis van een werkelijk nieuw leven in een mateloze liefde.”

De aartsbisschop van Milaan, Mario Delpini, heeft eveneens een bericht gestuurd dat de getuigenis van zuster Louisa belicht: “Haar leven was een zegening door haar uitvoeren van liefdadigheid met zachtheid, in haar eenvoud en broederschap met de gewonden, de vereenzaamden en de armen, in haar intelligente zoektocht naar de waarheid op de kronkelige wegen, fascinerend, soms zonder de aanwezigheid van menselijk verstand, en in haar volgzame gang in de voetsporen van Hij die de weg is, de waarheid en het leven. Haar overlijden is een zegening geweest in de zin dat, zoals het Recht onrechtvaardig is gedood, we moeten geloven dat

ze bij haar moordenaars een gevoel van berouw teweeg heeft gebracht; een uitnodiging tot het gesprek.

Haar dood is een getuigenis voor de mensheid: we moeten niet de hoop in onszelf verliezen bij dit onbegrijpelijke spektakel van niet te rechtvaardigen wreedheid en zinloos geweld.”

Missionarissen danken

De nieuwe auto in India.

Groeten en gebeden van Zr. Bhavya Scaria. Ik hoop dat deze woorden van mij, u in goede gezondheid van geest en lichaam aantreffen. Wij zijn u zeer dankbaar voor uw gulheid en vriendelijkheid. We hebben met uw steun een voertuig kunnen aanschaffen; een Boler B6. Wij kunnen nu hiermee onze lichamelijk gehandicapten die wij verzorgen, eventueel naar het ziekenhuis transporteren als dat nodig is. Wij leveren een basiszorg maar voor ernstige zaken moeten onze mensen naar een ziekenhuis.

Naast medische zorg, proberen wij ook met cursussen de mensen in onze omgeving te vormen op medisch gebied, over hygiëne en de noodzaak van vaccinaties tegen kinderziekten enz. Ook volgen wij mensen met hoge bloeddruk, suikerziekte en kanker. De meeste mensen hier behoren tot de Santhal-Stam en zijn arm.

**Zr. Bhavya Scaria CHF,
Bhagalpur, Bihar, India.**

Groeten van de Gairo Parochie in Morogo, Tanzania. Wij willen u allen danken voor de steun die u ons gaf om Bijbels aan te kunnen schaffen. Wij kregen van u 2.100 euro. Onze eigen bijdrage was 700 euro. Wij konden hiervan 360 kopies kopen. Deze Bijbels zijn over de vijf verschillende buitenposten van de parochie verdeeld; Gairo, Holy Trinity Outstation, Lukinga, Nongwe en Rubeho, en aan alle catechisten in onze parochie. Wij zijn u zusters zo dankbaar voor deze steun. Volgens de H. Hieronymus is onwetendheid over de Bijbel, onwetendheid over Christus. Dit is zeker een hulp die lijdt tot meer kennis over Christus en ons Geloof en zo ook tot meer liefde.

Wij hopen dat u ons in de toekomst ook zult blijven steunen.

**P. Frederick Mtokambali,
parochiepriester, Gairo,
Morogo, Tanzania.**

God beter leren kennen door Zijn Woord.

Missionarissen danken

Alle catechisten krijgen een Bijbel.

De straatkinderen hebben niet alleen financiële hulp nodig maar ook veel liefde.

Door middel van de apostolische nuntiatuur hier in Haïti, hebben wij uw steun van 6.000 USA Dollar ontvangen. Alles ten gunste van de drie weeshuizen en de straatkinderen projecten hier in ons bisdom Port-au-Prince. Vooral de getraumatiseerde kinderen kosten ook veel extra geld. Ze hebben mentale begeleiding nodig van psychiaters enz. naast natuurlijk educatieve hulp en hulp voor hun basisbehoeften die voor allen gelden. Uit naam van alle kinderen, heel hartelijk dank.

**P. Jean Jacque Saint-Louis SMM,
Port-au-Prince, Haïti.**

Open de poorten Azië

Open de poorten van Azië voor Christus “Het is waarlijk een mysterie – zo schreef de H. Johannes Paulus II in de apostolische post-synodale exhortatio ‘Ecclesia in Asia’ – dat de redder van de wereld, geboren in Azië, tot nu toe grotendeels verborgen bleef voor de volkeren van dat continent”. (cfr. EIA, n. 2).

De paus herinnert eraan dat “in het eerste millennium het Kruis werd geplant op Europese bodem, in het tweede millennium op Amerikaanse en Afrikaanse”, en hopelijk dat “in het derde millennium zich een grote oogst van geloof verzamelt in het uitgestrekte en levendige Aziatische continent”. (cfr. EIA, n. 1); de paus nodigt de bisschoppen van dit continent dan ook uit “de poorten wijd open te zetten voor Christus met een geduldige en vreugdevolle evangelisatie” (cfr. J.P.II, Manila, 15.01.1995).

Bij het einde van deze voorbije tweeduizendjarige en geduldige evangelisatie, past het dan ook de kleine bijdrage toe te voegen van de Missiezusters van de Heilige Petrus Claver, die in de maand november 2022 hun 50-jaar apostolaat in het Indiase subcontinent vierden.

De wegen van de Goddelijke Voorzienigheid

Het intreden van de eerste kandidaten uit India in onze congregatie had plaats in 1964, het jaar waarin tijdens het 2de Vaticaans Concilie de dogmatische constitutie over de Kerk (Lumen Gentium) werd uitgebracht, die aandrang om alle mensen te verlichten met het licht van Christus (cfr. LG n1).

Eén van de eerste zusters was Zuster

De eerste Indiase zusters nog in ons zwart habijt in 1972.

Luciana Thekkineath, gevelde door een verwoestende leukemie, net iets ouder dan 20 jaar, na haar eerste geloften te hebben uitgesproken op haar sterfbed en ten hemel gegaan als voorspreekster voor hen die haar volgden. De tweede zuster Alice Thottappilly, werd de eerste Indiase Claveriaanse zuster in Uganda. Vier andere zusters legden hun eerste geloften af in 1968: van dit tweede groepje, waren drie van hen, uitgekozen door de Heer, het begin van de eerste Claveriaanse gemeenschap in India, waar op een bevolking van 1,4 miljard inwoners de Christenen iets meer dan 2,5 % uitmaken.

De missie had een aanvang in 1972 en viel samen met de 50ste verjaardag van de dood van de stichteres, de zalige Maria Theresia Ledóchowska. Op dat ogenblik waren reeds een 50-tal Indiase zusters werkzaam in Europa, Afrika en Oceanië, zo viel dit samen met het Claveriaanse charisma ten dienste te stellen van de Kerk in Azië. De staat Kerala werd gekozen, waar de meeste zusters vandaan kwamen: dit is in het zuid-westen van India en er wonen ongeveer 34 miljoen mensen, met het hoogste aan-

Open de poorten Azie

tal christenen (circa 20 %).

Het begin

De drie pioniers, iets ouder dan twintig, en met slechts vier jaar religieuze geloften achter de rug waren: Zuster Margaret Peramangalath, Zuster Elisabeth Mekkattuparambil en Zuster Maureen Kizhakkut. Zij vertrokken alleen, want geen enkele Europese zuster kon hen vergezellen, want in die tijd konden buitenlandse religieuze christenen quasi onmogelijk een verblijfsvergunning krijgen.

“Wij waren jong en onervaren- verzekerde Zuster Maureen, de enige nog levende getuige (de andere twee zijn reeds in de Eeuwigheid) – het begin was helemaal niet gemakkelijk, ook al waren zij teruggekeerd naar hun geboortestreek en goed aanvaard, zowel door de lokale

clerus als door de leken in de parochie, die ervoor zorgden dat hen niets ontbrak. Onze congregatie was de eerste, die een religieus huis opende in de parochie Olarikkara, in de omgeving van Trissur”.

Het apostolaat

Het klooster werd ingewijd door de bisschop van Trissur, Mgr. J. Kundukulam, op 12 november 1972. De zusters begonnen onmiddellijk met het apostolaat van de catechese door kinderen en volwassenen voor te bereiden op de initiatiesacramenten, zij assisteerden bij verschillende lekenverenigingen en bezochten de families. Ondersteund door de vereniging van St. Vincentius a Paulo, organiseerden ze een naaiatelier voor de arme meisjes van de streek, en vervolgens maatwerk voor liturgische

Een van de eerste groep roepingen in ons klooster in India zelf.

Open de poorten Azie

paramenten. Met missionaire passie, typisch Claveriaans, verleenden zij hun medewerking aan het diocesaan katholiek informatiecentrum, dat door de persoonlijke contacten of door briefwisseling de mensen informeerde die verlangden naar het Christelijk geloof.

De horizon breidt zich uit

Slechts twee jaar na de opening van het klooster begonnen de eerste kandidaten, die interesse hadden in het Claveriaanse religieuze leven, zich aan te melden. De eerste twee legden de geloften af in januari 1977. De kandidaten, steeds talrijker, die volgden in

1981, maakten een uitbreiding van het apostolaat mogelijk naar andere staten van India.

Zo vertrokken op 4 maart 1981, Zuster Elizabeth Mekkattuparambil, één van de pioniers van de vorige missie, in gezelschap van drie andere zusters: Zr. Joan Pullokkaran, Zr. Ilaria Kodiyan en Zr. Veronica Arimpur Verengan naar Gannavaram (bisdom Vijayawada), in de staat Andhra Pradesh (ongeveer 50 miljoen inwoners, waarvan minder dan 4 % christenen), om een nieuwe Claveriaanse gemeenschap te stichten.

In het begin waren zij gasten van Zuster Luigine te Gunadala om de taal,

Open de poorten Azie

het Telegu, te beheersen. Een maand later, zusterlijk geholpen door zusters van andere religieuze congregaties en diocesane priesters, verhuisden zij naar een klein klooster, nauwelijks afgewerkt, dat werd ingezegend door de Vicaris-generaal van het bisdom op 9 april 1981. Aan de kleine plechtigheid namen talrijke priesters en religieuzen deel, net zoals plaatselijke christenen, die de zusters met vreugde verwelkomden.

Missionarissen in hun eigen vaderland

“Na een eerste nacht in ons klooster – zo lezen wij in het levendig verhaal van Zuster Elisabeth – beseffen wij dat wij in missiegebied in eigen land zijn. Het is moeilijk uit te drukken wat wij voelen. Buiten ons vieren, wonen in ons huis zoveel andere schepselen van God: katten, muizen, slangen, schorpioenen, muggen, muizen en vogels, allemaal in perfecte harmonie. Vooral de vogels voelen zich uitstekend op hun gemak, wij vinden ze overal: op tafel, op ons bed, misschien denken ze dat ze in het huis van Sint Franciscus van Assisi zijn... Tijdens de vigilie van Pasen was er bezoek van twee slangen, alhoewel zeer giftig, heeft de goede God ons beschermd. Wij voelen dat de Heer ons kracht geeft en in ons hart vreugde en missionaire sterkte plant.”

“Gannavaram – zo vervolgt zij haar relaas – bevindt zich op 25 km van de stad Vijayawada (zetel van de bisschop). Hier in Andhra Pradesh zijn zeer weinig Indiase priesters en zusters. In ons bis-

Huidige postulanten

dom zijn slechts zeven lokale priesters, de andere priesters en zusters zijn afkomstig van Kerala.

De meerderheid van de bevolking is hindoe: het zijn arme mensen en zeer eenvoudig. De weinige katholieken zijn nieuwe bekeerden, hun religieuze praktijken herinneren nog aan het hindoeïsme, daarom hebben ze veel hulp nodig om hun geloof te verdiepen. Het is moeilijk hen te onderscheiden van de hindoes omdat op zondag allen zonder onderscheid naar de kerk gaan. De bevolking staat zeer open voor de christelijke godsdienst en God zij dank, is er in Andhra geen controle op de bekeerlingen. Ondanks dat we niet goed hun taal spreken, heeft het volk vertrouwen in ons; vaak komen ze praten over hun problemen en tijdens de huisbezoeken

Open de poorten Azie

heten ze ons gastvrij welkom, ook de hindoes.”

De Heer stuurt talrijke arbeiders voor de oogst

In de tussentijd werd het klooster van Kerala te klein om de steeds grotere

gemeente van zusters en de groep jongeren in opleiding te herbergen, daarom werd er besloten om het noviciaat naar Bangalore in de staat Karnataka over

te brengen (wordt ook genoemd 'het Rome van India' door het hoge aantal religieuzen en religieuze instellingen in de streek), waar het percentage christenen veel lager was en nog is, (minder dan 2%) maar met uitgebreide mogelijkheden voor theologische vorming van de kandidaten voor het religieuze leven en het priesterschap.

Daags na de Kerstdagen kwam de nieuwe 'missionaire zending', bestaande uit drie zusters en één postulante en geleid door Zuster Margaret Peramangalath (de andere van de pioniers), aan in Bangalore op 27 december 1984.

Gedurende enkele weken logeerden ze bij de Kleine Zusters der Armen, vervolgens zijn ze overgegaan naar een klein huisje, gelegen op landbouwgrond, enkele weken eerder verworven. De hooggelegen dorheid van de bodem en het gebrek aan drinkbaar water vormde een voortdurend obstakel, maar werd overwonnen dankzij de wilskracht en het volhoudend gebed van de zusters, zodanig dat de mensen op de missie-

post zeiden: “de zusters hebben water ontvangen omdat zij vrouwen van God zijn”. De grootste moeilijkheid was echter de voortdurende weigering van de bouwvergunning voor het bouwen van het klooster vanwege de burgerlijke overheid. Vandaag gelden in de staat Karnataka ook nog de meest strenge anti-bekering wetten en de christenen ondergaan misbruik, vervolging en vernieling van de kerken en van hun huizen. De obstakels werden overwonnen en het eenvoudig noviciaatshuis werd gebouwd en ingezegend op 14 juni 1985. Het daarop volgend jaar begonnen vier postulanten de voorbereiding op hun religieuze professie.

Het kleine zaadje wordt een grote boom

Met het verstrijken van de tijd groeide het aantal Indiase zusters, dit liet toe om te beantwoorden aan de vraag van andere bisschoppen om religieuze huizen in hun bisdommen, die zich bevonden in verschillende delen van India, te openen: in 2001 werd de ge-

Open de poorten Azie

Onze zusters in India met onze huidige Generale Overste links onder.

meenschap van Thanjavur geopend, in de staat Tamil Nadu; twee jaar later in Khammam (Andhra Pradesh), in 2007 in Raisen in het bisdom Sagar, in 2011 in Indore in de staat Madhya Pradesh, en tenslotte in 2013 in Nagpur in de staat Maharashtra, waar nu de zetel van het vormingshuis zich bevindt, terwijl de meerderheid van de kandidaten afkomstig is van het Noorden van India. Momenteel zijn de Indiase zusters ongeveer met negentig, afkomstig van twaalf staten; enkelen werken in Europa, Amerika, Australië en Nieuw-Zeeland, maar de overgrote meerderheid is actief in India. Verspreid over negen gemeenschappen, leiden zij de Pauselijke Missiewerken op diocesaan niveau, animeren zij de Missionaire Jeugd-groepen, evangeliseren de jongeren en houden zich bezig met catechese van de kinderen en de volwas-

senen en leiden verschillende sociale werken, vooral op het platteland voor de ontwikkeling van de vrouw. De nieuwe projecten zijn: adoptie op afstand, zorg van de dalit-kinderen en straatkinderen. Door rechtstreeks contact, door briefwisseling, of door ons missionair tijdschrift, de Echo, dat reeds sinds twintig jaar ook in India verschijnt; zoeken zij ondersteuning bij eigen christelijke landgenoten de geest van broederlijkheid en delen met de armen, en niet zelden ook bij hindoes. En sinds drie jaar is onze Generale Overste voor het eerst een Indiase.

Met het woord van de apostel Paulus voor ogen: "ik heb geplant, Apollo gaf het water, maar God deed het groeien" (1Cor 3,6), danken wij God voor de werken, die Hijzelf heeft volbracht in de voorbije vijftig jaar, terwijl Hij gebruik maakte van onze Indiase zusters!

Uit de Wereldkerk

Lepra-dag 29 januari

vlag Boerkinafaso

2023

Ieder jaar, op de laatste zondag van januari, wordt overal ter wereld stilgestaan bij de gevolgen van lepra. Op 'Wereld Lepra Dag' wordt jaarlijks aandacht gevraagd voor de situatie van leprapatiënten in de gehele wereld.

Het initiatief voor de 'Wereld Lepra Dag' werd in 1954 genomen door Raoul Follereau en overgenomen door de ILEP, de internationale koepel van lepra-organisaties, die op die manier hoopt het publieke bewustzijn met betrekking tot lepra te vergroten.

Ouagadougou/Boerkinafaso – "Leprapatiënten lijden vooral onder sociale uitsluiting: zelfs als ze erin slagen te herstellen van de ziekte, is sociale re-integratie vaak moeilijk", meldt pater Pier-

re-Marie Bulgo van de Kamillianen, die een lepra-afdeling in Boerkinafaso beheert. "Normaal gesproken zijn de meeste van onze patiënten niet van plan terug te keren naar hun familie van herkomst omdat ze hier een nieuwe familie hebben gevonden waar ze zich niet gestigmatiseerd voelen," zegt hij.

Dankzij de medische vooruitgang komt lepra tegenwoordig minder vaak voor, maar er worden nog steeds meer dan 200.000 mensen per jaar door getroffen, van wie velen tekenen van invaliditeit vertonen: volgens de Wereldgezondheidsorganisatie gaat het om ongeveer 3 miljoen mensen.

"Deze mensen worden vaak gemarginaliseerd als gevolg van angsten en vooroordelen die nog niet volledig zijn overwonnen", legt kinderarts Pierre-Marie Bulgo uit. Hoewel lepra nu gemakkelijk te behandelen is, ontwikkelt het zich nog steeds in arme gebieden, waar basisgezond-

heidszorg om besmetting en uitbraak van de ziekte te voorkomen, ontbreekt. Alleen al in India en Brazilië wordt 70% van alle lepragevallen ter wereld geregistreerd.

De inzet van de Kamilliaanse missionarissen in Boerkinafaso voor leprapatiënten heeft een geschiedenis van 40 jaar: "Het werk van de Afrikaanse missiezusters en later het charisma en de gepassioneerde spiritualiteit van onze confrater pater Vincenzo Luise hebben hier getuigd van de barmhartige liefde van God. In ons opvangcentrum genezen wij de wonden veroorzaakt door huidletsels en dermatosen waaraan veel zieken lijden. Wij steunen de patiënten met de hulp van lokale en buitenlandse weldoeners. Wij proberen een omgeving te creëren waarin zij zich geliefd en gesteund kunnen voelen en wij ondersteunen hen ook bij hun sociale re-integratie", meldt de missionaris.

"Het is belangrijk te streven naar een cultu-

Uit de Wereldkerk

rele verandering die het geweten hervormt en een cultuur van ondersteuning ontwikkelt, zoals aanbevolen door de Heilige Vader. Deze dag is een gelegenheid om de inzet van de Kerk in de strijd tegen uitsluiting en stigmatisering, in de strijd tegen tribalisme, in het voorkomen van conflicten tussen gemeenschappen en in de verkondiging van het Evangelie van broederschap en liefde te vernieuwen”, besluit pater Pierre-Marie. (AIF)

vlag Zuid-Soedan

De As van het katholicisme

Juba/Zuid-Soedan

Tijdens de viering van het honderdjarig bestaan van de katholieke kerk in Zuid-Soedan benadrukte de hulpbisschop van het aartsbisdom Juba, Santo

Loku Pio, de fundamentele rol van de jeugd in het aartsbisdom.

“Terwijl missionarissen als jonge mensen naar ons land kwamen en hier ouder werden, zorgen onze jonge mensen vandaag niet alleen als religieuzen en priesters maar ook als katholieke leken voor de behoeften van de plaatselijke kerk,” zei de bisschop. “De missionarissen hebben ons deze Kerk gebracht en deze Kerk moet vandaag worden voortgezet,” zei bisschop Loku en benadrukte dat de Zuid-Soedanese jeugd moet worden gezien als de ‘as van het katholicisme’ in hun land. “Mijn boodschap aan de jongeren is om op basis van het evangelie te blijven reageren op nieuwe uitdagingen.”

De eerste missionarissen die in Zuid-Soedan aankwamen, waren de Comboni missionarissen die de parochie van Rejaf op de westelijke oever van de Witte Nijl stichtten. Sindsdien zijn er verschillende missies opgericht en is het door de

Comboni missionarissen begonnen werk uitgebreid naar andere delen van het land. Zo ontstonden uit de drie parochies: het aartsbisdom Juba en de bisdommen Torit en Yei. “Met onze inzet blijven we vandaag de missie vieren en zijn we klaar om verder te gaan ondanks de uitdagingen waar we als kerk vandaag voor staan,” zei bisschop Loku. “Wij willen het missiebewustzijn van het bisdom vernieuwen om zoveel mogelijk mensen te bereiken en tegelijkertijd onze mensen aan te moedigen missionair te zijn”, aldus de verklaring. De heilige Daniel Comboni is overleden op 10 oktober 1881 in Khar-toem, Soedan, 50 jaar oud. (AIF)

**Wat de eb
meeneemt
brengt de
vloed terug.**

Afrikaanse wijsheid

Jongeren en Missie

De giraf

Er was eens in het Afrikaans oerwoud een giraf, die een zeer lange nek had. Ze was wondermooi, sterk en slank. Alle dieren bewonderden haar en maakten haar complimentjes. Maar de giraf had één groot gebrek: zij was erg zelfgenomen, zelfgenoegzaam, trots en narcistisch.

In plaats van tijd met haar vrienden door te brengen, bewonderde zij liever zichzelf in de waterspiegel. Wanneer vrienden haar hulp nodig hadden, was zij té druk met zichzelf bezig, om hen te helpen.

Op een dag kwam een aap naar haar, om haar duidelijk te maken, hoe belangrijk vriendschap is. Hij zei tot de giraf: "in het oerwoud staat een boom met heel zoete vruchten. Dankzij jouw lange nek kun jij tot daar reiken en ervan eten. Ik zal je de boom tonen."

De giraf probeerde met al haar krachten de vruchten te plukken, maar het lukte haar niet. De aap sprong snel op haar rug. Hij stak boven haar nek uit, plukte de vruchten met zijn kleine poten en schonk ze aan de giraf.

Toen de giraf de aangeboden vruchten at, zei de aap: "weet je, in het leven komt voor ieder van ons een ogenblik, waarop wij de hulp van een vriend nodig hebben." Toen heeft de giraf begrepen, hoe egoïstisch zij geweest is. Tot vandaag zijn beide dikke vrienden gebleven.

Verhaal uit Kenya

Waar niemand komen wil

“Eindelijk de laatste kilometer! Wij verlieten de hoofdstad van de Centraal-Afrikaanse Republiek vier jaar geleden, waar het enige kinderziekenhuis van het land is gelegen. We waren hier geroepen om een zwaar en complex werk op te zetten, hoe dan ook, het gaf belangrijke resultaten”. Dit is hoe Don Dante Carraro, directeur van ‘Doctors with Africa Cuamm’, de eerste resultaten beschrijft, bekomen in het uiterste Noord-Westen van Centraal-Afrika tussen Tsjaad en Kameroen.

“Elk jaar worden ongeveer 20.000 kinderen gehospitaliseerd en 70.000 ontvangen behandeling in de polykliniek. Wij willen deze belangrijke pediatrie dienstverlening in Bangui verderzetten door, meer bepaald, ondersteuning van de opleiding van verpleging en medische staf. Verder zijn we gelukkig eindelijk ons werk te kunnen starten daarbuiten, in de meest afgelegen en moeilijkste plattelandstreek van het land, waar niemand wil gaan. Onze laatste kilometer”, zegt Don Dante, zowel priester als chirurg.

Pater Dante, de CUAMM directeur, vertelt ons dat meer dan 200.000 mensen leven in de twee districten van Bocaranga en Ngaundaye.

“Dit zijn onveilige streken en zeer arm. In 2013 begonnen hier schermutselingen: er zijn hier velen die basis grond-

stoffen zoeken. In het dorp Bocaranga konden we zelfs geen brood vinden, water was er zeer schaars te vinden, en we konden slechts eten dankzij de goedheid van een vrouw.

Het ziekenhuis, dat een honderdtal bedden telt met bijna duizend bevelingen per jaar, stelt diagnoses en behandelt dankzij de aanwezigheid sinds twintig jaar van een gespecialiseerde verpleegkundige, die alles behandelt van keizersnede tot amputaties. Er is geen laboratorium, zeer weinig geneesmiddelen, en geen geneesheer. De ontvangst door de gezondheidswerkers van het ziekenhuis was emotioneel en zeer vriendelijk.

De Covid-vaccinatie is er ook begonnen en de laatste dosissen zijn ook gearriveerd in Bocaranga. Wij keken de ziekenhuiscijfers na voor 2022: van 17 januari tot 3 februari waren 958 mensen gevaccineerd, begonnen met gezondheidswerkers. Wij hebben beloofd hen te steunen door het openen van andere vaccinatiecentra bij de 32 perifere centra, die al bestaan in het district. Zodoende integreren wij covid-vaccinatie met vaccinaties tegen de andere veelvoorkomende ziekten. Het volstaat te vermelden dat slechts 25 % van de

Waar niemand komen wil

kinderen ingeënt is tegen mazelen". Don Dante stelt vast dat vaccinatie tegen covid in ieder geval moet worden ondersteund in Afrika, ondanks de vereenvoudiging, die wij soms lezen in de kranten. Het moet gebeuren omdat het de juiste weg is, het beschermt ook ons, en versterkt de fragiele plaatselijke gezondheidssystemen: drie objectieven in één.

Te midden van de moeilijkheden liggen de mogelijkheden.

Albert Einstein

“Zonder affectie geen vertrouwen, zonder vertrouwen geen onderwijs”

Deze bekende zin van Don Bosco is om diverse redenen actueel!

Natuurlijk beleven jongeren in Salesiaanse instellingen volop dit vertrouwen, deze affectie en deze educatie die hun dagelijks op weg naar een geslaagd leven leiden. Maar laten we naast het vertrouwen in onze jongeren ook het vertrouwen in onze samenleving hebben!

Zeker: de wereld is in beweging en er is sprake van crisis, maar laten we het vertrouwen behouden.

Ten eerste omdat klagen de situatie alleen maar erger maakt, maar ook omdat vertrouwen ons in staat stelt de nodige afstand te nemen om te begrijpen: in dit vertrouwen wordt onderwijs mogelijk.

Don Bosco met straatkinderen.

Tenslotte: vertrouwen behouden in onze samenleving en de mensen die de samenleving vormen verschaft de affectie tussen de volkeren en garandeert vrede.

Don Bosco

Noden & Aanvragen

Ik schrijf u over ons project voor een van de buitenstaties van onze parochie Nachingwea, bisdom Lindi, in Tanzania. Onze parochie heeft 14 van zulke buitenstaties. Wij zijn met twee priesters en we hebben een klooster met religieuze zusters in onze parochie.

De buitenstatie van Mtawatawa ligt zo'n 40 kilometer verwijderd van ons hoofdkwartier te Nachingwea en telt 1.000 katholieke christenen. De gelovigen hebben zelf besloten dat het tijd wordt om een kerk te bouwen. Zij hebben een terrein gekocht van 1.500 km²; zij hebben 32.000 stenen gebakken; ze zijn zelf al begonnen met de bouw; ze zijn halverwege geëindigd.

Het gebouw heeft dus nog geen dak. Ik zou de Missiezusters van St. Petrus Claver vriendelijk willen vragen of u ons kunt helpen? Met 12.000 euro kunnen wij het gebouw af maken.

Wij bidden voor u allen.

Pr. Paul Chembe, St. Josef Parochie, Nachingwea, Lindi, Tanzania.

Na dit project te hebben bestudeerd, kan ik u meedelen dat priester Paul Chembe van de St. Josef parochie te Nachingwea, een hardwerkende priester van ons bisdom is. Ik ondersteun dit project en wil het dan ook van harte bij u aanbevelen.

**Mgr. Wolfgang Pisa OFM Cap.,
Bisschop van Lindi, Tanzania.**

In januari 2023 vieren we:

1. Zondag H.Maria, Moeder van God.
Dag van de Vrede. Nieuwjaarsdag.

In februari 2023 vieren we:

2. Opdracht van de Heer in de tempel.
Religieuzendag.
22. Aswoendag.
Begin Vastentijd tot 9 april

Spreuk MTL

“Er is maar één wapen om zoveel kwaad te bestrijden : het Evangelie.”

Z. Maria Theresia

Bij de voorpagina:

Bij de voorpagina: Foto Benin
© AMISON via Iwaria.
Bij de achterpagina: (Foto © SSPC)

Laat ons bidden voor onze overledenen
Onze medezusters:

Zr. Agnes

**Gods liefde beweegt ons.
Gods liefde spoort
ons aan.
Het is de liefde van
Christus die ons hier heeft
gebracht!**

Zalige Maria Theresia